

(11) קטום.

או דילמא, מה ששנינו "לא יתן עד שיגרוף" הכוונה היא, שאפילו לא ישנה את התבשיל על גבי האש מערב שבת. ולפי זה, משנתנו, בנידון האם מותר לשחות, תנן, וביחס לשיהה נאמר במשנה, אי גروف וקטום, אין, מותר להשות על הכירה קדירה. אי לא, לא.

ומני מתניתין? – חנניה היא, המתר להשות קדירה על כירה שאינה גروفה.

דתニア: חנניה אומר: כל מאכל שהוא כבר מבושל במאכל בן דרוסאי – על שם ליסטים הנקרא "בן דרוסאי" שהיה מיסטפק בבישול חליך]. מותר לשחותו מערב שבת על גבי כירה, אף על פי שאינו גروف ואינו

היא דעת הרמב"ן והרש"ב"א להלן [מ. ב]. אבל בדברי הרמב"ם [ט ג] ורוב הראשונים [היכאים הבה"ל שיח ד"ה אפיקו] עולה שחכים חולקים גם בדיון בישול במאכל בן דרוסאי, ולשיטתם יש בזה בישול מן התורה.

ב. הראשונים הקשו, מודיע לא הביאה הגمرا צד שלישי, שמא המשנה מדברת על דבר שהוא פחות ממאכל בן דרוסאי, ומותר להשותו על כירה שאינה גروفה שכן לא הונח בשבת עצמה, ודלא כחנניה שהתיר רק במאכל בן דרוסאי, ורק בדיון חזרה הזריכה המשנה גروفה וקטימה.

וחירץ הריטב"א שבספרות ממאכל בן דרוסאי פשוט שאסור להזיז אפילו על כירה גروفה, שכן הוא מבשל ממש בשבת, וכשם שהחזרה היא לכל הפחות ממאכל בן דרוסאי, כך שהיא מותרת רק מכאן ואילך.

ובשיטה להר"ן דחה, שהרי לפי הצד שמשנתנו לשחות תנן, אזי מותר לשחות על כירה גروفה אפילו פחות ממאכ"ד ואילו להזיז מותר רק ממאכ"ד ואילך. ואם כן הוא הדין למעשה אמר להזיז תנן, אזי מותר לשחות על כירה שאינה גروفה אפילו בפחות ממאכ"ד, ולענין חזרה מותר רק ממאכ"ד על כירה גروفה. והביא בשם הרא"ה שתירץ שלא מצינו בכך החולק על חנניה, ועל כן אין להוסיף מחולקת. ועי"ש. ומתוך דברי הר"ן מבואר שמותר להשות על כירה גروفה בתבשיל שלא הגיע למאכל בן דרוסאי.

להחמיר במקום שאינו צריך כל כך. וראה במשנ"ב [עג]. וראה עוד באורחות שבת [פרק שני העරאה צו] בדיון נתן מערב שבת על אש קטנה שלא תרתיח עד שבת, האם הולכים אחר האש, ואסרו, או שמא מאחר ואם ירצה יכול להגדיל האש ולהרתח קודם שבת, הרי זה מותר.

והר"ן חולק על דברי הרא"ש והתוס', שכן בית שמי אוסרים להזיז מערב שבת, לשיטתם שאסור להתחיל מלאכה קודם כניסה השבת, אבל לבית הלל האיסור חזרה באינה גروفה הוא רק בשבת.

11. א. בדברי חנניה ישנו שני חידושים. א. דבר מבושל מותר לשחותו על גבי כירה שאינה גروفה. ב. חבישל שנתבשל ורק במאכל בן דרוסאי נקרא מבושל.

בטעמו של חנניה מצינו ב' טעמי ברשונים. בדברי הרא"ש בשם גאון משמע שלא harus במאכל כמאכ"ד שמא יחתה, מפני שמכאן ואילך יתבשל מלאיו. ובר"ן משמע, כיון שהוא מבושל באופן שאפשר לאוכלו, הרי הוא מsie דעתו ממנו.

יש לדון, במה נחלקו ובכן על חנניה. בדברי התוס' [דר"ה חמין] מבואר שרבען מודים שדבר מבושל במאכל בן דרוסאי הוא כבר מבושל מן התורה, אלא שחששו בין במאכל כמאכ"ד ובין במאכל כל צרכו שלא לשחות על כירה שאינה גروفה שמא יחתה או מייחזוי מבשל. וכן